

ΡΗΘΗΝΑΪΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΤΟ ΜΩΡΟ

Τὸ κοριτσάκι ἐκρατοῦσε εἰς τὴν ἀγκαλιά του τὸ παιδάκι καὶ ἐστέκετο εἰς τὴν ἀκρὴ τοῦ δρομάκου. Ξανθὸ παιδάκι, παχουλό, μὲ γυμνὰ τὰ ποδαράκια του, ξεσοκούφωτο, ντυμένο εἰς τὰ ἄσπρα, μὲ γλυκύτατα λακκάκια στὰ θρεσμένα μαγουλάκια του. Τὸ πολὺ ὀκτὸ μηνῶν. Καὶ τὰ σγουρὰ μαλλιάκια του, νσοφύτρωτα, τριγυρίζαν τ' αὐτάκια, τὸ λαιμουλί και τὸ μετωπίκι του, λεπτότατες τριχούλες ποὺ ἐχρῶνιζαν στὸ τελευταῖο φέλημα τοῦ ἡλίου, ὅπου ἐπεφτε ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ δρομάκου τοῦ ἐρημικοῦ. Τὸ κοριτσάκι θὰ νὰ ἦτον ἔως ἔντεκα χρονῶν, μὲ τὸ κοντὸ του φουστανάκι, ἄσπρο και αὐτὸ, τὴ μαύρη πλεξιδοῦλά του, στριμμένη και οἰκμένη ἀνάμεσα στοὺς ὄμους του, τὰ μαῦρά του γοβάκια, τῆς καλτοῖσες του τῆς κόκκινες. Κ' ἐστέκετο, χᾶμου στὸ δρόμο, κοντὰ—κοντὰ εἰς τὸ στενὸ του πεζοδρομιο, ἕνα βῆμα πάρα πέρα ἀπ' τὸ αὐλάκι ποὺ κυλοῦσε τὰ νερά τῆς γειτονιάς, κυττάζον πρὸς τὴν πόρτα τῆς ἀδῆς, τῆς ἀνοιχτῆς ἀντίκρου. Τριγύρω, τὰ σπιτάκια τοῦ δρομάκου, μονόκατα ἢ διπκατα, τὸν ἐπλαισίωσαν, φεύγοντα πρὸς τὰ πέρα, ἀποδῶ κι' ἀπὸ κεί, κομποχτισμένα και καθάρια. Εἰς τὴ γωνιά ἐδόθη, τὸ μπακάλιο ἀρμάθιαζε στὴν πόρτα του τῆς σκοπιές του, ἐφαίνοντ' ἀπὸ μέσα τὰ βαρέλια του, ἔλαμπαν τὰ ποτήρια του στὸν μπᾶγου του· Κι' ἀπέναντι στ' ἀνοιγμα τοῦ δρόμου, στὴ μικρὴ πλατεία, στημένη, ἀνορθώνετο ἡ στηλίτσα τῆς βρουσούλας, μικροῦλτσα, ἕνα μέτρο ἀπὸ πᾶν' ἀπὸ τὴ γῆ, στενὴ και μακρουλῆ, τετράγωνη, μονάχη καθισμένη, ἐκεῖθὰ στὸ σταυροδρόμι, ὡς κορτερούσα τοὺς διαβάτες, μὲ τὸ σιδερένιο τσουρουναῖκι τῆς, λησμονημένο ἔσφιχτο, μὲ σιγανὸν κελάρυσμα. Ἐνας μαράβης ἐπερνοῖσε, μὲ τὸ γαϊδαρέλι του φορτωμένο, ἀργὰ ἀργὰ βαδίζων ἀποπῆσω ἀπ' αὐτὸν, κῦπτονα πρὸς τὸ χῶμα ἐν χανούσι.

Τὸ μαρουδάκι ἐγελοῖσε και ἐφαίνετο νὰ πλεῖ εἰς ὄκεανὸν εὐδαιμονίας. Μὲ τὰ μικρότατα χεράκια του, ἀπλώνοντας, ἐγύρευε νὰ πᾶσῃ τὰ μαλλιά του κοριτσιού, κοντὰ εἰς τὸ ριζαῦτι, και δὲν ἔφτανε, και ἄπλωνε και πάλι, κ' ἐκουνοῦσε τὸ κορμάκι του, εἰς συνεχῆ προσπάθειαν, κακκανίζον, βατταρίζον ἀναρθρα και ποὺ και ποὺ κρατοῖζον, μὲ τὰ πλανώμενα ἀγκόπως δάκτυλά του, τὴν κατομῆν τῆς μικρᾶς παραμάνας του. Ἐκεῖνη ἐκυττοῦσε πάντα πρὸς τὸ μέρος τῆς αὐλῆς, μὲ προσοχῆν, ὡς ἀπορροφημένη ἀπὸ θέαμα λαν ἐνδιαφέρον. Καὶ τὸ παιδάκι ἐτραβιέτο, ἐτραβιέτο, ἀνεσῦρστο πρὸς τ' ἄνω, κνηγούσε τὰ μαλλιά τῆς, τὰ τραβοῦσε περὶ ψηλά, πρὸς τὴν κορφή τοῦ κεφαλοῦ, και τὰ ἐγγίξε. και τ' ἄφινε, κι' ἐγύνετο ἐκ νέου, κ' ἐκτυποῦσε τὰ χεράκια του, χασκογελῶν, μὲ τ' ἀρτιγένητα δοντάκια του προβάλλοντα, και τὰ γλυκὰ λακκάκια του, σκαπτόμενα βαθειὰ σὲ καθὲ μάγουλο, και τῆς χυρῆς τριγίσες του, σειόμενες σιγὰ, ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸν τ' ἀέρος φύσημα. Ἐξαφνα ἀπὸ πέρα, φωνὴ ἀκούσθη, ἐκ τοῦ δρόμου, γυναικὸς, χονδρὴ και δυνατῆ.— Κατίλλικωσ !..

Ἐστρεψε τὸ κοριτὶ πρὸς τὸ φῶνημα βιαίως, ἀποτόμως, διὰ μιᾶς, γιὰ νὰ ἰδῆ ποῖος τὸ ἐφῶνιζε. Ἄλλὰ μὲ τὸ κνηγὶ τῶν μαλλιῶν του, τὸ παιδάκι ἔχε τραβηθῆ πρὸς τὰ ἑπάνω, ἀρεκτά, εἰχε γλιστρήσει, εἰχ' ἐλευθερώσει τὸ κορμάκι του ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς, και τὰ σταυρωμένα χερά τῆς δὲν ἐκρατοῦσαν πλέον, συσφιγμένα, παρὰ τὰ δυὸ του ἄσπρα ποδαράκια, τὰ γυμνὰ, ὀλιγον παρὰ πᾶν' ἀπὸ τὰ σφουρὰ. Καὶ καθὼς ἔστρεψε μὲ βίαν γιὰ νὰ ἰδῆ, τὸ μικροῦλάκι τῆς ἐγγύστερσε ἀφινιδίως, διὰ μιᾶς, ἐξ ὀλοκλήρου, τῆς ἐξέφρυξε, ἐτίναξε εἰς τὸν ἄερα τὰ ποδαράκια και τὰ χεράκια του, και ἐβρόντησ' εἰς τὸ χῶμα βρόνθημα βαρῶ. Ἐγύρισε τὸ κοριτσάκι, σαστισμένο, και τὸ εἶδε, ἐσβολοθῆ και ἐχῆθη παρσυθῆ, νὰ τὸ ἀρπάξῃ, μὲ φωνὴν τρομάρας : — Τὸ παιδί !..

Ἄλλὰ ὡς εἶχε πείσει, μὲ ὀρμὴν βιαιότητῆν, τὸ μικρὸ, τὸ κεφαλάκι του καταφερόμενον ἀνάποδα, εὐρήκε τοῦ πεζοδρομιοῦ τὴν ἀκρῆν, τὸ μυτερόν του κόμμιον κι' ἐχόλισθη ἀπὸ πάνωὸς κάτω Ἐτρεξάνῃγειτόνισες, ἐξώρμησαν ἀπ' τὴν ἀδῆ ὅπου ἐκάθοντο, κατέφθασε ἡ κυρὰ πλύστρα ποὺ σαπούνιζε στὸ βᾶθος, ἢ πεντάπαχη μὲ ἀνασκουμωμένα τὰ λευκὰ τῆς μπράτσα και ἀφροκοποῖσα ἐξέστηθη, ἐχούμησαν, τὸ βούτηξαν, τὸ χῶρισαν ἀπὸ τὸ κοριτσάκι, τὸ μετέφεραν εἰς τὴν αὐλήν, ἀλλ' ἦταν ἀργὰ πλέον. Καὶ τότε, μαζὺ μὲ τὸ σαπουνῶδες και θολὸν νερόν τοῦ αὐλακιοῦ, ἀνάμικτον και κοκκινίζον τὴν ὑπόλευκην σαπουνάδα, τρέξει πρὸς τὰ κάτω, ἀναλάμπον ἀπὸ τὰ φιλήματα τοῦ πέφτοντος ἡλίου, τὸ μικρὸν διαυγὲς ἐρυθρὸν ρεῖθρον, ὅπου ἐσημάτιζε τὸ ρεῖσων ἄλλο αἰματάκι τοῦ σκοτωμένου παιδιοῦ !..

† ΜΙΧ. ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΔΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

[Ἡ χρονογραφία τοῦ 1836 κνηματογραφικῶς]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΙΟΥΛΙΟΣ

— Δημοσιεύεται Διάταγμα περὶ συνουκισμοῦ τῶν Ψαριακῶν εἰς Ἐρέτριαν. Ἀκυροῦνται αἱ πρότερον γενόμεναι παραχωρήσεις και παραχωροῦνται νέα οἰκόπεδα ἐπὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ—λέγει τὸ Διάταγμα—ὅπως ἴδωμεν τοὺς γεναίους τοῦτους προμάχους τῆς Ἑλλάδος ἀποκατεστημένους, σχηματίζοντας πάλιν και δῆμον ἰδιαίτερον και μετέχοντας ὅλων τῶν δικαιωμάτων ὅσα ἀπολαμβάνουν και οἱ λοιποὶ Ἕλληνες.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

— Δημοσιεύεται ὁ Νόμος περὶ χροτοσήμου.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

— Δημοσιεύεται τὸ Διάταγμα περὶ μέτρων και σταθμῶν, καθ' ὃ τὸ σύστημα τῶν μέτρων και σταθμῶν θὰ εἶνε εἰς τὸ ἐξῆς μετρικόν. «Ἡ βᾶσις αὐτοῦ εἶνε τὸ γαλλικὸν μέτρον, τὸ ὅσοιον ὀνομάζεται πῆχυς, και εἶνε ἴσον μὲ τὸ δεκάκις ἑκατομμυριστὸν μέρος τοῦ τόξου τοῦ μεσημβρινοῦ, τὸ ὅσοιον περιλαμβάνεται μεταξὺ τοῦ ἰσημερινοῦ και τοῦ ἀρκτικοῦ πῆλου.»

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

— Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν προικοδοσίαν τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, ὀρξεται διὰ διατάγματος ὅτι : « Ἐκαστος ἀρχηγῆς οἰκογενείας, ἔχων δικαίωμα προικοδοτήσεως, δύναται, ἐκτὸς τῆς δρισθείσης εἰς προικοδοσίτην πιστώσεως ἐκ 2000 δραχμῶν νὰ ποσασποκτῆθῃ δι' ἄγορῆς και ἔως 120 βιαιλικά στρέμματα γαιῶν, τῆς ἀξίας πρὸς τὸ χορηγούμενον χρηματικὸν ποσό.»

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

— Ἡ ἀστυνομία ὀρξεται νὰ ἐνεργῆται παρὰ τῶν δῆμων. Τὰ κατὰ νομον ἐπιφορισμένα ὄργανα τὴν ἐκτέλσειν τῆς δημοτικῆς ἀστυνομίας εἶνε : Οἱ δήμαρχοι, οἱ πάρεδροι τῶν, οἱ ἰδιαίτεροι διευθυνταὶ ἀστυνομίας, τὰ εἰς αὐτοὺς ὑποκείμενα ὄργανα.

— Δημοσιεύεται τὸ διάταγμα περὶ συστάσεως τοῦ Πανεπ στημιοῦ. Ἐκ τῶν 126 ἄρθρων τοῦ Διατάγματος, τὸ 1ον εἶχε ὡς ἐξῆς : «Θέλει συστηθῆ δι' ὅλον τὸ Κράτος Πανεπιστήμιον εἰς Ἀθήνας και ἀνοιχθῆ ἐπίσημως τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ Πάσχα 1837. Πρὸς μνήμην δὲ τοῦ συστήσαντος αὐτοῦ, θέλει περεῖ τὴν ἐπωνυμίαν Πανεπιστήμιον Ὀδωσσεῶς.

Τὸ 2ον ἄρθρον λέγει : «Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦτο σύγκεται ἀπὸ 4 σχολῶν (facultes) : α') τὴν τῶν γενικῶν ἐπιστημῶν, ὡς φιλοσοφίας, φιλολογίας, μαθηματικῶν (και φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἰδίως δὲ χημείας, φυσικῆς, Ἀστρονομίας, φυσικῆς ἱστορίας, γεωγραφίας, καταστατικῆς· β') αἱ ἱστορίας μὲ τὰς βιοηθικῶς ἐπιστήμας αὐτῶν. γ') τὴν τῆς θεολογίας. δ') τὴν τῆς ἱατρικῆς. ε') τὴν τῶν νομικῶν και πολιτικῶν ἐπιστημῶν.»

— Ὀρξεται τὸ σύστημα διδασκαλίας εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα και Γυμνάσια. (ἀκολουθεῖ)

Ο ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Τὴν περασμένη Δευτέρα ἀπέθανε σὲ ἡλικία 81 ἐτῶν ὁ μέγας Γάλλος συγγραφεὺς Ἀνατόλ Φράνς, μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας και τιμημένος μὲ τὸ παγκόσμιο φιλολογικὸ βραβεῖο Νόμπελ. Κατωτέρω δημοσιεύομεν τελευταίαν φωτογραφίαν τοῦ Φράνς, ἐργαζομένου εἰς τὸ γραφεῖόν του. Κυριώτερη ἔργα τοῦ Φράνς εἶνε ἡ «Θαῖς», ὁ «Κόκκινος Κρίνος», ἡ Σμαλτωμένη Θῆκη, τὸ «Ἐγκλημα τοῦ Σουλδέστρου Μποννάρο», κλπ. κ.π. Τὸ «Μπουκέτο» ἐπιφύλασσειται νὰ δημοσιεῖ ἐκτὸς ἀναλυτικοῦ σημειώματος γιὰ τὴ ζωὴ του και ἐκλεκτὰ του διηγήματα.

